

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1624/21
14.2.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Светлане Павић, председника већа, Александре Лековић и Весне Целетовић Цуцић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марко Савић, адвокат из Београда, Вукице Митровић 16, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Зоран Крстић, адвокат из Панчева, Максима Горког 4/П, ради утврђења права својине и стицања без основа, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Панчеву П 228/20 од 07.12.2020. године, исправљене решењем истог суда П 228/20 од 12.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 14.02.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиоца АА из ... и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Основног суда у Панчеву П 228/20 од 07.12.2020. године, исправљена решењем истог суда П 228/20 од 12.02.2021. године, у ставовима четвртом, петом и седмом изреке.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П 228/20 од 07.12.2020. године, исправљене решењем истог суда П 228/20 од 12.02.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и утврђено да је тужилац власник, односно корисник непокретности ближе наведених у овом ставу изреке, што је тужени дужан признати и трпети да се тужилац на основу пресуде, по правноснажности исте, упише у катастру непокретности и другим јавним књигама, као власник, без посебног присуства и сагласности туженог. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име стицања без основа, исплати износ од 504.611,80 динара, са законском затезном каматом почев од дана 27.11.2013. године, па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу, на име стицања без основа, исплати износ од

114.494,08 динара, са законском затезном каматом на овај износ почев од 27.11.2013. године, као дана подношења тужбе, па до коначне исплате, а ставом четвртим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца у преосталом делу, којим је тражио да се обавезе тужени да му на досуђени износ од 504.611,80 динара, на име стицања без основа, исплати законску затезну камату почев од 21.06.2012.године, до 26.11.2013. године. Ставом петим изреке пресуде, одбијен је предлог тужиоца којим је тражио да суд одреди привремену меру и туженом забрани отуђење и оптерећење непокретности ближе наведених у овом ставу изреке. Ставом шестим изреке одбијен је захтев тужиоца за ослобађање од плаћања судских такси у овом спору, а ставом седмим изреке пресуде обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 356.100,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до коначне исплате.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац, побијајући је у ставовима четвртим, петом и седмом изреке (погрешно означеним у жалби као трећи, четврти и шести) из свих законом предвиђених разлога.

Испитујући првостепену пресуду у побијајућем делу у границама овлашћења прописаним одредбом члана 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 са изменама и допунама), Апелациони суд је оценио да је жалба тужиоца неоснована.

У проведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности и због којих би побијана пресуда морала бити укинута, нити је учињена битна повреда одредаба парничног поступка прописана одредбом чл. 374 став 2 тачка 12 ЗПП, на коју се жалбом тужиоца посебно указује, с обзиром на то да пресуда садржи јасне и непротивречне разлоге о битним чињеницама и не постоји противречност између онога што је у њеном образложењу наведено о садржини исправа и самих тих исправа, односно изведених доказа.

Из чињеничног стања утврђеног у првостепеном поступку произлази да је тужилац син, а тужени сестрић покојног ВВ, преминулог дана 29.01.2011. године. У време смрти оставиоца и вођења оставинског поступка, очинство пок. ВВ није било уписано у матичну књигу рођених за тужиоца, нити је вођен поступак ради утврђења очинства, због чега и није учествовао у оставинском поступку иза смрти покојног оца. Решењем о наслеђивању Основног суда у Панчеву О бр. 2087/11 од 09.09.2011. године, тужени је, као сестрић по преминулој сестри оставиоца, ГГ, оглашен за јединог законског наследника иза покојног ВВ на целокупној заоставштини, коју чине 1/1 идеалних делова катастарске парцеле број ... укупне површине 05a21m2, уписане у л.н.бр. ... К.О. ..., од чега је земљиште под зградом-објектом површине 01a10m2, а земљиште уз зграду - објекат површине 04a11m2; 1/1 идеалних делова породичне стамбене зграде бр. зграде 1, спратности ПО+ПР+СП, која се налази у ул. ... у ..., изграђена на катастарској парцели бр. ..., уписана у л.н.бр. ... К.О. ...; 1/2 идеалних делова права коришћења катастарске парцеле број ..., укупне површине 06a03m2, уписане у л.н.бр. ... К.О. ..., од чега је земљиште под зградом-објектом површине 96m2, земљиште под зградом-објектом површине 30m2 и земљиште уз зграду - објекат површине 04a77m2; 1/2 идеалних делова породичне стамбене зграде бр. зграде 1

спратности ПР која се налази у ул. ... у ..., изграђена на катастарској парцели бр. ..., уписана у л.н.бр. ... К.О. ...; 1/2 идеалних делова помоћне зграде, бр. зграде 2, спратности ПР, објекат изграђен пре доношења прописа о изградњи објекта, која се налази у ул. ... у ..., изграђена на катастарској парцели бр. ..., уписана у л.н.бр. ... К.О. ...; 1/1 идеалних делова катастарске парцеле број ..., шума 4. класе, површине 27a74м², уписана у л.н.бр. ... К.О. ...; 1/1 идеалних делова катастарске парцеле број ..., укупне површине 41a80м², уписане у л.н.бр. ... К.О. ..., од чега је земљиште под зградом-објектом површине 08м², земљиште уз зграду - објекат површине 05a00м² и њива 6 класе површине 36a72м²; 1/1 идеалних делова породичне стамбене зграде бр. зграде 1, спратности ПР, објекат изграђен пре доношења прописа о изградњи објекта, изграђена на катастарској парцели бр. ..., уписана у л.н.бр. ... К.О. ...; 1/2 идеалних делова катастарске парцеле број ..., шума 4. класе, површине 11a97м², уписана у л.н.бр. ... К.О. ...; 1/2 идеалних делова катастарске парцеле број ..., шума 4. класе, површине 16a37м², уписана у л.н.бр. ... К.О. ... и 1/2 идеалних делова катастарске парцеле број ..., њива 4. класе, површине 41a01м², уписана у л.н.бр. ... К.О. .... Осим наведених непокретности, тужени је наследио и катастарску парцелу ... КО ... којом је располагао уговором о купопродаји од 21.06.2012. године, а чија је тржишна вредност утврђена налазом и мишљењем судског вештака економско-финансијске струке у висини од 504.611,80 динара, коју парничне странке не споре. Тужени је у оставинском поступку такође наследио и новчани износ од 114.494,08 динара, који чини износ депозитних средстава на кантини Специјалне затворске болнице Београд у којој је боравио покојни ВВ. Тужилац је против туженог, као јединог законског наследника пок. ВВВ, покренуо пред Вишим судом у Београду поступак за утврђење очинства дана 27.11.2013. године, када је покренут и овај парнични поступак и у том поступку је дана 10.05.2019.године донета пресуда П2бр.153/15, којом је утврђено да је покојни ВВ отац тужиоца. Покојни ВВ је живео сам у кући у ..., у улици ..., био је болестан - психијатријски болесник и дуго времена мајка туженог и тужени су помагали тужиоци оцу, иако са њим нису имали закључен било какав уговор којим би регулисали међусобне односе у смислу издржавања. Пре покретања ове парнице тужилац и тужени се нису познавали, нити је пок. ВВ причао да има сина, па је тужени за тужиоца сазнао тек у овом парничном поступку. Када је постао наследник имовине пок.ВВ, тужени је продао наслеђену парцелу број ... КО ... 21.06.2012. године, како би надокнадио трошкове лечења и сахране покојног ВВ, а временом је огласио продају и наслеђене куће у ..., али је по сазнању за тужиоца и након покретања парнице склонио огласну таблу и ништа више од наслеђене имовине није отуђио.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да су и стварноправни и облигационоправни захтев тужиоца основани, јер је отпао основ на основу ког је тужени стекао предметну имовину, па је применом одредби чланова 210, 214 ЗОО, затим чл.20 став 1 Закона о основама својинско правних основа, чл. 130 Закона о ванпарничном поступку, а у вези чл. 8, 9 и 13 Закона о наслеђивању, одлучио као у изреци побијане пресуде. Ценећи чињеницу да је тужилац син пок. ВВ, што је утврђено након окончања оставинског поступка иза именованог, првостепени суд је усвојио тужбени захтев у погледу утврђења права власништва на непокретностима ближе описаним у ставу првом изреке, а у ком делу пресуда и није ожалбена. Суд је такође оценио да тужиоцу припада право на износ од 504.611,80 динара, колико износи вредност прометоване парцеле из заоставштине пок. ВВ и на исплату износа депозитних средстава од 114.494,08 динара, с тим да је, ценећи савесност туженог и

чињеницу да је за тужиоца сазнао тек подношењем ове тужбе, односно годину дана након што је продао парцелу ... КО ..., тужиоцу досудио камату на наведене износе почев од 27.11.2013. године, као дана подношења тужбе, до исплате. Суд је одбио захтев за камату на износ од 504.611,80 динара, за период почев од 21.06.2012. године, као дана закључења уговора до 26.11.2013. године. Одлуку о захтеву тужиоца за одређивање привремене мере првостепени суд је донео имајући у виду да је предлог заснован на тврдњи да је тужени почео распродају наслеђене имовине, али је у току поступка утврђено да је тужени обуставио продају наслеђене куће, када је сазнао за поступак и тужиоца, па како тужилац ниједним другим доказом није доказао да се тужени понашао несавесно и да је довео у опасност тужиочево потраживање, то је наведени захтев одбио, као неоснован.

Побијану одлуку првостепеног суда о плаћању законске затезне камате на износ од 504.611,80 динара за период почев од дана подношења тужбе, до исплате прихвата и другостепени суд полазећи од утврђеног чињеничног стања и одредбе чл. 214 ЗОО, којом је прописано да када се враћа оно што је стечено без основа, морају се вратити плодови и платити затезна камата, и то, ако је стипциалац несавестан од дана стицања, а иначе од дана подношења захтева.

У конкретном случају, имајући у виду хронологију догађаја, односно да је тужени решењем Основног суда у Панчеву од 09.09.2011. године оглашен за наследника иза покојног ВВ, а делом наслеђене имовине је располагао Уговором о купопродаји од 21.06.2012. године, те како је за постојање тужиоца и његових захтева сазнао подношењем тужбе и покретањем поступка за утврђење очинства дана 27.11.2013. године, у коме је тек дана 04.10.2019. године правноснажно утврђено да је ВВ тужиочев отац, јасно је да тужени 2012. године није могао да зна да је тужилац син оставиоца и да постоји неко тужиочево право на наслеђеној имовини. Такође, тужени је са својом покојном мајком неговао ујака који је био болестан човек, а однос пок. ВВ са сином, овде тужиоцем није постојао, па је животно прихватљиво да је тужени предметном парцелом прометовао без намере да оштети тужиоца, већ како би надокнадио трошкове које је имао око старања, лечења, исхране и сахране покојног ујака.

С тога су неосновани жалбени наводи тужиоца да му на досуђени износ припада законска затезна камата почев од 21.06.2012. године, када је закључен Уговор о купопродаји, јер изведеним доказима није утврђена несавесност туженог, као стицаоца. И по налажењу овог суда, као другостепеног, околности у погледу савесности туженог су правилно утврђене, као животно реалне, па је правилно поступио првостепени суд када је на досуђени износ од 504.611,80 динара тужиоцу досудио камату почев од дана подношења захтева, односно тужбе у овој правној ствари.

Неосновани су и жалбени наводи тужиоца да је неправилна и незаконита одлука првостепеног суда којом је одбио предлог за одређивање привремене мере забране отуђења и оптерећења непокретности које су предмет наслеђивања, имајући у виду да из изведених доказа не произилази опасност по тужиочево потраживање. Наиме, за одређивање привремене мере неопходно је постојање два кумулативна услова и то да је поверилац учинио вероватним своје потраживање и да постоји реална опасност да ће, уколико се мера не одреди, наплата потраживања бити осујећена, сходно одредбама

чл. 449 - 460 Закона о извршењу и обезбеђењу.

У овом случају, донета је одлука којом је утврђено право власништва тужиоца на непокретностима које су предмет спора, а тужилац није пружио доказе у прилог тврдњи да постоји реална опасност да тужени осујети или отежа остварење његовог потраживања, нити из понашања туженог произилази да је био несавестан, нарочито имајући у виду да је након сазнања за овај поступак обуставио било какво даље располагање имовином коју је наследио.

Одлука о трошковима парничног поступка донета је правилном применом чланова 153 и 154 ЗПП, а првостепени суд је дао јасне и довољне разлоге које прихвата и овај суд, па су неосновани наводи жалбе тужиоца да се ради о трошковима који требају бити увећани због кумулације захтева. Ово с тога што потраживања тужиоца основ имају у истој тражбини, која потиче из стицања по основу који је отпао, како је то јасно и детаљно образложио и првостепени суд. Такође, правилна је и одлука у погледу законске затезне камате која тужиоцу припада почев од дана извршности одлуке сходно одредбама чл. чл. 277 и 324 ЗОО, а не од дана правноснажности, како то тужилац неправилно сматра.

Како се ни осталим наводима жалбе тужиоца не доводи се у сумњу правилност и законитост побијане одлуке, то је овај суд применом одредби чл. 390 и 401. тачка 2. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Ставом другим изреке применом одредбе члана 165 став 1 ЗПП, одбијен је тужиочев захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка, имајући у виду да није успео у жалбеном поступку.

**Председник већа-судија
Светлана Павић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић